

RETORN A TOSSA DE MAR (per Toni Fortuny)

L'arribada és espectacular. La part alta de la vil.la, espai privilegiat de vistes i de lloc per aparcar el cotxe de franc, brinda imatges que et transporten als segles d'història que romanen quietes, inmòvils, impassibles testimonis del pas del temps. L'església de Sant Vicenç resta però una mostra de la poca cura que s'ha tingut a l'hora d'incloure nous artilugis en antics edificis (L'hora he dit?).

De baixada em trobo amb la llotja, bé el que queda d'ella, que és ben poc o res. Quants matins olorant el peculiar aroma del peix fresc i sentint la cantirella frenètica dels qui optaven al millor preu de la subhasta! Poc ens podem imaginar que aquest ofici encara fós vigent i l'únic mitjà de subsistència de moltes famílies fins l'any 1991!.

I ja està, ja hi sóc. La imatge típica del Castell i la muralla. Una mica de pujada i, de sobte, la majestuositat del blau Mediterrani i del contrast amb els pins arran de mar. Quina millor manera d'immortalitzar-ho que a través d'una improvisada FINESTRA oferta per les restes de l'església de la vil.la vella.

Segueixo el recorregut per la part alta fins a albirar la platja d'escodolar, abric tantes vegades de les inoportunes llevantades tardorenques, fins que em trobo amb L'evocació; quanta raó. Ha estat escrit per a mi, per a la meva vinguda i el meu retrobament, després de tants anys, amb aquest poble?

La vil.la vella em fa reflexionar, amb diferents racons, sobre l'absurditat de la vida a la gran ciutat... La baixada de Sa Muralla, deserta, és el contrapunt al record acolorit, cridaner i bulliciós dels meus estius.

Un poble a on fins i tot la cervesa té un sabor diví, i a on s'hi troven relíquies en forma de records dels oficis i de l'artesanía a les portes o als antics palauets.

Els aparadors amb els maniquins despullats donen fe de la brutal absència de vida que comporta l'hivern en aquests indrets. Només les portes obertes de la capella de la Verge dels Socors, portes que acullen –com hauria sempre de ser– diferents confessions. I a pocs metres l'única botiga de queviures oberta dóna aixopluc i esperança d'engrunes a aquest colom en aquest fred matí d'hivern.

La Minerva, majestuosa, separa les dues platges: la gran i la de la mar menuda. Al fons, com una illa sortida del no res, el Castell i la muralla: un indret a on fins i tot els ocells se senten i se saben a casa.

Ja va essent hora de marxar i en Joan Pescador (quins "Cim i Tomba" més increïbles hi vaig arribar a menjar a ca seu!) em reafirma en els meus pensaments.

Oh!! De camí cap al cotxe em trobo amb la vella paret de la discoteca Ely, allà on fa ja més de trenta anys, al ritme dels "where are you from?" i dels "will you dance with me?", vaig conèixer les primeres nits d'amor estranger, els primers significats del verb estremir-se...

M'aturo finalment sota el balcó des del qual vaig veure passar la vida en les nits de la meva adolescència. Sí, paradoxalment és on hi va nèixer
Jaume Oates, jo que he estat sempre tant negat per la pintura... I ara, veig, és sinònim de multiculturalitat, tal i com, segurament, li hagués agradat a ell...

La barreja dels arcs neobarrocs i de les creus neotecnològiques posen fi al meu passeig-retorn per Tossa de Mar. La temperatura actual no em permet prèmer més el disparador.

I ha estat gràcies a tu que ho he pogut fer, Francesc, perquè en el teu bloc cap finestra no mereix estar tancada...

Salut!